

Dictamen en relació amb la consulta sobre el lliurament de dades a un notari per a localitzar els hereus en un procediment de jurisdicció voluntària d' "interpellatio in iure"

Es presenta davant l'Autoritat Catalana de Protecció de Dades una escrit (...) en el qual sol·licita que aquesta Autoritat emeti un informe sobre la procedència, d'acord amb el que estableix la normativa de protecció de dades, de facilitar dades de caràcter personal que constin en els fitxers policials (...) quan els notaris ho sol·licitin amb la finalitat de localitzar als hereus en els expedients de jurisdicció voluntària d' "interpellatio in iure".

En l'escrit de consulta s'exposa, com a antecedents, que va tenir entrada en el registre (...) un escrit (...), mitjançant el qual un Notari de Barcelona sol·licitava l'auxili (...)policial per tal que, a l'empara del que preveu l'article 3 del Reglament del Notariat, l'article 8 de la Llei 15/2015, de 2 de juliol, de la jurisdicció voluntària (LJV) i, per remissió d'aquest darrer en el que disposa l'article 156.1 de la Llei 1/2000, de 7 de gener, d'enjudiciament civil (LEC), se li facilités qualsevol informació o dada sobre la defunció i/o sobre el domicili o localització d'una persona determinada en el marc d'un expedient de jurisdicció voluntària d' "interpellatio in iure".

(...) considera, segons fa constar en el seu escrit, que l'LJV "té per objecte únicament la regulació dels expedients de jurisdicció voluntària que es tramiten davant els òrgans jurisdiccionals (...) en conseqüència, la remissió que l'article 8 de la LJV fa a la LEC com a norma d'aplicació supletòria als expedients de jurisdicció voluntària en tot allò no regulat a la LJV no seria d'aplicació a aquells que es tramiten davant d'un notari", i que la normativa notarial no conté cap remissió com a normativa d'aplicació supletòria amb caràcter general a l'LEC.

A banda d'aquestes consideracions, es posa de manifest que "la possibilitat de cedir dades a un notari no es troba prevista tampoc de manera expressa a l'Ordre IRP/453/2009, per la qual es regulen els fitxers de dades de caràcter personal gestionats per la Secretaria de Seguretat i per la Direcció General de la Policia del Departament d'Interior, Relacions Institucionals i Participació, ni amb caràcter general a la Llei orgànica 15/1999, de 13 de desembre, de protecció de dades de caràcter personal, (en vigor d'acord amb el que estableix la disposició transitòria 4a de la Llei orgànica 3/2018, de 5 de desembre, de protecció de dades personals i garantia dels drets digitals, pel que respecta als tractaments de dades personals per part de les autoritats competents per a finalitats de prevenció, investigació, detecció o enjudiciament d'infraccions penals)".

En base a les consideracions jurídiques plasmades en el seu escrit, conclou que al seu entendre "no resultaria d'aplicació la previsió de l'article 11.2.d) de la LOPD en virtut del qual les dades de caràcter personal objecte del tractament poden ser comunicades sense necessitat de consentiment de la persona interessada quan la comunicació que s'hagi d'efectuar tingui com a destinataris els jutges o tribunals".

Analitzada la consulta, que no s'acompanya d'altra documentació, d'acord amb l'informe de l'Assessoria Jurídica emeto l'informe següent:

I

(...)

II

Per tal de donar resposta a la consulta efectuada sobre la procedència, des del punt de vista de la normativa de protecció de dades, de facilitar dades de caràcter personal que constin en els fitxers policials per a les finalitats relacionades amb els expedients d' "interpellatio in iure", escau analitzar, en primer lloc, quina seria la normativa de protecció de dades aplicable.

El Reglament (UE) 2016/679, de 27 d'abril, general de protecció de dades (RGPD), no resulta aplicable als tractaments que es duen a terme en l'àmbit policial i judicial penal, segons es desprèn de l'article 2.2.d) de l'RGPD, que disposa el següent:

"2.El presente Reglamento no se aplica al tratamiento de datos personales:

(...)

d) por parte de las autoridades competentes con fines de prevención, investigación, detección o enjuiciamiento de infracciones penales, o de ejecución de sanciones penales, incluida la de protección frente a amenazas a la seguridad pública y su prevención."

En aquest àmbit cal tenir en consideració la Directiva (UE) 2016/680 del Parlament i del Consell, de 27 d'abril de 2016, relativa a la protecció de les persones físiques pel que fa al tractament de dades personals per part de les autoritats competents per a finalitats de prevenció, recerca, detecció o enjudiciament d'infraccions penals o d'execució de sancions penals, i a la lliure circulació d'aquestes dades i per la qual es deroga la Decisió marc 2008/977/JAI del Consell.

Els estats membres de la Unió Europea havien de transposar aquesta directiva abans del 6 de maig de 2018. Atesa la manca de transposició de la Directiva 2016/680 per part d'Espanya, en el cas que ens ocupa cal tenir en compte les previsions de la Llei orgànica 3/2018, de 5 de desembre, de protecció de dades personals i garantia dels drets digitals, que estableix a la seva disposició transitòria 4a, que els tractaments sotmesos a la Directiva 2016/680 del Parlamento Europeo i del Consell, relativa a la protecció de les persones físiques en el que respecta al tractament de dades personals per part d'autoritats competents per a finalitats de prevenció, investigació, detenció o enjudiciament d'infraccions penals o d'execució de sancions penals i a la lliure circulació d'aquestes dades, es continuen regint per la Llei Orgànica 15/1999, de 13 de desembre, i en concret per l'article 22 i les seves disposicions de desenvolupament, que tenen per objecte la regulació dels fitxers de les forces i cossos de seguretat.

Ara bé, en el cas que ens ocupa, per bé que la consulta es refereix a l'accés a informació que pugui constar en els fitxers policials, la finalitat de l'accés no seria la prevenció, investigació, detenció o enjudiciament d'infraccions penals o execució de sancions penals. En conseqüència la normativa aplicable seria Reglament (UE) 2016/679, del Parlament i del Consell Europeu, de 27 d'abril de 2016, General de Protecció de Dades (en endavant, RGPD).

III

D'acord amb l'article 4.1) del Reglament (UE) 2016/679, del Parlament i del Consell Europeu, de 27 d'abril de 2016, General de Protecció de Dades (en endavant, RGPD), qualsevol tractament de dades personals, entès com *"cualquier operación o conjunto de operaciones realizadas sobre datos personales o conjuntos de datos personales, ya sea por procedimientos automatizados o no, como la recogida, registro, organización, estructuración, conservación, adaptación o modificación, extracción, consulta, utilización, comunicación por transmisión, difusión o cualquier otra forma de habilitación de acceso, cotejo o interconexión, limitación, supresión o destrucción"* (4.2 RGPD), s'ha de sotmetre als principis i les garanties de l'RGPD.

L'article 5 de l'RGPD enumera els principis relatius al tractament de dades personals. Entre aquests principis, i als efectes de centrar la resposta a la consulta plantejada, cal tenir en consideració el principi de licitud (article 5.1.a) RGPD) que requereix que les dades personals siguin tractades de manera lícita, lleial i transparent en relació amb l'interessat, el principi de limitació de la finalitat (article 5.1.b) segons el qual les dades han de ser recollides amb finalitats determinades, explícites i legítimes, i no poden ser tractades amb posterioritat per a finalitats incompatibles amb les finalitats per a les quals han estat recaptades, el principi de minimització (article 5.1.c) que requereix que les dades siguin adequades pertinents i limitades al que sigui necessari en relació amb les finalitats per a les quals són tractades, i el principi d'exactitud (article 5.1.d) per tal que les dades siguin exactes i actualitzades.

Per tal que un tractament sigui lícit cal comptar amb, al menys, una base jurídica de les previstes a l'article 6.1 de l'RGPD següents:

"a) L'interessat ha donat el consentiment per al tractament de les seves dades personals, per a una o diverses finalitats específiques.

b) El tractament és necessari per executar un contracte en el qual l'interessat és part o bé per aplicar mesures precontractuals a petició seva.

c) El tractament és necessari per complir una obligació legal aplicable al responsable del tractament.

d) El tractament és necessari per protegir interessos vitals de l'interessat o d'una altra persona física.

e) El tractament és necessari per complir una missió realitzada en interès públic o en l'exercici de poders públics conferits al responsable del tractament.

f) El tractament és necessari per satisfer interessos legítims perseguits pel responsable del tractament o per un tercer, sempre que no hi prevalguin els interessos o els drets i les llibertats fonamentals de l'interessat que requereixen la protecció de dades personals, especialment si l'interessat és un nen."

Tal com es desprèn de l'article 6.3 de l'RGPD, la base jurídica del tractament indicat en les lletres c) i e) ha d'estar establerta pel Dret de la Unió Europea o pel dret dels Estats membres que s'apliqui al responsable del tractament.

La remissió a la base legítima establerta conforme al dret intern dels estats membres requereix, en el cas de l'Estat Espanyol, d'acord amb l'article 53 de la Constitució Espanyola, que la norma de desenvolupament, per tractar-se d'un dret fonamental, tingui rang de llei.

En aquest sentit, la Llei Orgànica 3/2018, de 5 de desembre, de Protecció de Dades Personals i garantia dels drets digitals (LOPDGDD) es refereix al rang de llei de la norma habilitant:

“Artículo 8. Tratamiento de datos amparado por obligación legal, interés público o ejercicio de poderes públicos.”

1. El tratamiento de datos personales solo podrá considerarse fundado en el cumplimiento de una obligación legal exigible al responsable, en los términos previstos en el artículo 6.1.c) del Reglamento (UE) 2016/679, cuando así lo prevea una norma de Derecho de la Unión Europea o una norma con rango de ley, que podrá determinar las condiciones generales del tratamiento y los tipos de datos objeto del mismo así como las cesiones que procedan como consecuencia del cumplimiento de la obligación legal. Dicha norma podrá igualmente imponer condiciones especiales al tratamiento, tales como la adopción de medidas adicionales de seguridad u otras establecidas en el capítulo IV del Reglamento (UE) 2016/679.

2. El tratamiento de datos personales solo podrá considerarse fundado en el cumplimiento de una misión realizada en interés público o en el ejercicio de poderes públicos conferidos al responsable, en los términos previstos en el artículo 6.1 e) del Reglamento (UE) 2016/679, cuando derive de una competencia atribuida por una norma con rango de ley.”

Escau doncs analitzar si el tractament objecte de la consulta té una base legítima que el fonamenti i si s'adequa a la resta de principis establerts per l'RGPD.

IV

La qüestió plantejada es produeix com a conseqüència d'una petició d'auxili plantejada a un Cos policial per un notari de Barcelona per tal que se li faciliti qualsevol informació o dada sobre la defunció i/o sobre el domicili o localització d'una persona determinada en el marc d'un expedient de jurisdicció voluntària d'“*interpellatio in iure*”.

La “*interpellatio in iure*” està regulada a l'article 1005 del Reial Decret de 24 de juliol de 1889, pel qual es publica el Codi Civil, en la redacció donada per l'apartat setanta-nou de la disposició final primera de la Llei 15/2015, de 2 de juliol, de la Jurisdicció Voluntària (LJV), que estableix:

“Cualquier interesado que acredite su interés en que el heredero acepte o repudie la herencia podrá acudir al Notario para que éste comuniqué al llamado que tiene un plazo de treinta días naturales para aceptar pura o simplemente, o a beneficio de inventario, o repudiar la herencia.

El Notario le indicará, además, que si no manifestare su voluntad en dicho plazo se entenderá aceptada la herencia pura y simplemente.”

L'apartat V de l'exposició de motius de l'LJV, fa esment a què «(...) buscando dar una respuesta idónea a las cuestiones anteriores, la Ley de la Jurisdicción Voluntaria, conforme con la experiencia de otros países, pero también atendiendo a nuestras concretas necesidades, y en la búsqueda de la optimización de los recursos públicos disponibles, opta por atribuir el conocimiento de un número significativo de los asuntos que tradicionalmente se incluían bajo la rúbrica de la jurisdicción voluntaria a operadores jurídicos no investidos de potestad jurisdiccional, tales como Secretarios judiciales, Notarios y Registradores de la Propiedad y Mercantiles, compartiendo con carácter general la competencia para su conocimiento. Estos profesionales, que aúnan la condición de juristas y de titulares de la fe pública, reúnen sobrada capacidad para actuar, con plena efectividad y sin merma de garantías, en algunos de los actos de jurisdicción voluntaria que hasta ahora se encomendaban a los Jueces. Si bien la máxima garantía de los derechos de la ciudadanía viene dada por la intervención de un Juez, la desjudicialización de determinados supuestos de jurisdicción voluntaria sin contenido jurisdiccional, en los que predominan los elementos de naturaleza administrativa, no pone en riesgo el cumplimiento de las garantías esenciales de tutela de los derechos e intereses afectados. La solución legal dada es acorde con los postulados de nuestra Carta Magna y, además, oportuna en atención a diferentes factores. El prestigio adquirido a lo largo de los años por estos Cuerpos de funcionarios entre los ciudadanos es un elemento que ayuda a despejar cualquier incógnita sobre su aptitud para intervenir en la tutela administrativa de determinados derechos privados, como protagonistas principales que son de nuestro sistema de fe pública y garantes de la seguridad jurídica, sin olvidar el hecho de que muchos de los actos de jurisdicción voluntaria tienen por objeto obtener la certeza sobre el estado o modo de ser de determinados negocios, situaciones o relaciones jurídicas que dichos profesionales están en inmejorable condición para apreciarlos adecuadamente».

Es tracta, per tant, d'una mena de procediments que es situen en l'esfera d'actuació dels notaris en la seva condició de funcionaris públics d'acord amb el que a tal efecte estableix la Llei del Notariat de 28 de maig de 1862.

En l'àmbit de Catalunya la “*interperllatio in iure*” es troba regulada a l'article 461-12 de la Llei 10/2008, de 10 de juliol, del llibre quart del Codi Civil de Catalunya (CCC), relatiu a les successions, el qual estableix:

“Delació i interpel·lació al cridat

1. El dret del cridat a acceptar o repudiar l'herència no està sotmès a termini.

2. Les persones interessades en la successió, incloent-hi els creditors de l'herència o del cridat, poden sol·licitar al notari, una vegada hagi transcorregut un mes a comptar de la delació, que requereixi personalment al cridat a fi que, en el termini de dos mesos, li manifesti si accepta o repudia l'herència, amb advertència expressa que, si no l'accepta, s'entén que la repudia.

3. El requeriment personal al cridat s'ha de fer, com a mínim, dues vegades en dies diferents. Si aquest requeriment esdevé infructuós, el notari ha de fer el requeriment per correu certificat

i, en cas que no es pugui notificar, s'ha de fer per mitjà d'edictes publicats en els dos diaris de més tiratge.

4. Una vegada transcorregut el termini de dos mesos sense que el cridat hagi acceptat l'herència en escriptura pública, s'entén que la repudia, llevat que sigui un menor d'edat o una persona amb la capacitat modificada judicialment, cas en el qual s'entén que l'accepta a benefici d'inventari.”

Aquest precepte estableix un procediment pel qual qualsevol interessat en la successió pot instar al notari que requereixi personalment al cridat a fi que, en el termini de dos mesos, li manifesti si accepta o repudia l'herència, amb advertència expressa que, si no l'accepta, s'entén que la repudia.

La normativa catalana regula el procediment aplicable al requeriment, establint que es tracta d'un requeriment personal al “cridat” que s'ha de fer, com a mínim, dues vegades en dies diferents. Si aquest requeriment personal esdevé infructuós, el notari ha de fer el requeriment per correu certificat i, en cas que no es pugui notificar, s'ha de fer per mitjà d'edictes publicats en els dos diaris de més tiratge.

Els efectes previstos per l'esmentat precepte, per al cas que transcorregut el termini de dos mesos el cridat no hagi acceptat l'herència en escriptura pública, s'entén que aquest la repudia, llevat que sigui un menor d'edat o una persona amb la capacitat modificada judicialment.

No es preveu, a l'article 461-12 de l'CCC, quina ha de ser l'actuació i quines són les prerrogatives del notari en els casos en els quals la persona que insta l'expedient no facilita, per desconèixer-lo, el domicili de la persona cridada a l'herència a la qual es dirigeix el requeriment.

La Llei del Notariat de 28 de maig de 1862 (amb les modificacions incorporades per la l'LJV), dedica el seu Capítol III als expedients notariais en matèria de successions, però no inclou cap precepte relatiu a la “*interperllatio in iure*” ni a la forma com aquesta s'ha de tramitar.

Per la seva banda, el Reglament del Notarial aprovat pel Decret de 2 de juny de 1944 tampoc conté una referència expressa a aquests expedients i únicament regula amb caràcter general els actes de notificació i requeriment, en els seus articles 202 a 206, sense contenir cap regulació específica sobre la manera en què el notari ha d'arribar a conèixer el domicili de la persona a la qual ha d'efectuar els actes de notificació i requeriment.

Segons fa constar la DGP en la seva consulta, la petició efectuada pel notari es fonamenta en el criteri que als procediments de jurisdicció voluntària tramitats pels Notaris els és d'aplicació la Llei 15/2015, de 2 de juliol, de la Jurisdicció Voluntària i, per remissió de l'article 8 d'aquesta norma, supletòriament, l'article 156 de la Llei 1/2000, de 7 de gener, d'enjudiciament civil (LEC), segons el qual:

“Artículo 156. Averiguaciones del tribunal sobre el domicilio.

1. En los casos en que el demandante manifestare que le es imposible designar un domicilio o residencia del demandado, a efectos de su personación, se utilizarán por el Letrado de la Administración de Justicia los medios oportunos para averiguar esas circunstancias, pudiendo

dirigirse, en su caso, a los Registros, organismos, Colegios profesionales, entidades y empresas a que se refiere el apartado 3 del artículo 155.

Al recibir estas comunicaciones, los Registros y organismos públicos procederán conforme a las disposiciones que regulen su actividad.

2. En ningún caso se considerará imposible la designación de domicilio a efectos de actos de comunicación si dicho domicilio constara en archivos o registros públicos, a los que pudiere tenerse acceso.

3. Si de las averiguaciones a que se refiere el apartado 1 resultare el conocimiento de un domicilio o lugar de residencia, se practicará la comunicación de la segunda forma establecida en el apartado 2 del artículo 152, siendo de aplicación, en su caso, lo previsto en el artículo 158.

4. Si estas averiguaciones resultaren infructuosas, el Letrado de la Administración de Justicia ordenará que la comunicación se lleve a cabo mediante edictes”.

Tanmateix, com apunta la DGP en el seu escrit, la LJV d'acord amb el seu article 1 s'aplica als procediments de jurisdicció voluntària que es tramiten davant els òrgans jurisdiccionals i per tant la remissió que preveu l'article 8 a l'aplicació supletòria de l'LEC, s'ha d'entendre en relació als procediments de jurisdicció voluntària regulats en aquella llei.

Ara bé, la modificació introduïda per l'LJV en el CC i posteriorment amb l'adequació del CCC, obeix a *“la voluntad de racionalizar nuestro sistema procesal, evitando la necesidad de iniciar un proceso judicial”* i que *“la materialización a través de la modificación del Código Civil, no evita el carácter procesal del procedimiento (...) con plena efectividad y sin merma de garantías”* (Resolución de 29 de enero de la Dirección General de Registros y del Notariado).

Així, independentment que no sigui d'aplicació l'LJV als procediments que no siguin competència dels òrgans jurisdiccionals, no es pot descartar, atès el caràcter processal del procediment esmentat, l'aplicació supletòria de l'article 156 de l'LEC, per suplir la manca de regulació específica d'aquests supòsits a la normativa notarial.

En conseqüència, els Notaris, en exercici de les funcions que els han estat encomanades en l'àmbit dels procediments de jurisdicció voluntària estan legitimats, per aplicació de l'article 156 de l'LEC per sol·licitar aquella informació que els resulti necessària i que consti en els arxius i registres públics, sempre que, pel que fa a la normativa de protecció de dades, la consulta s'adeqüi als principis de l'RGPD.

V

La gestió per part del Notaris de la informació personal de les persones que puguin tenir la condició de “crídats” en el procediment successori regulat a l'article 461-12 de l'CCC, inclosa la consulta i la utilització d'aquestes dades, és un tractament de dades personals que s'ha de sotmetre a les previsions de l'RGPD.

D'acord amb l'esmentat article 461-12 de l'CCC, recau sobre el notari una obligació legal per tal que, a petició de qualsevol interessat en el procés successori, requereixi personalment al crídat per tal que accepti o rebutgi l'herència. El compliment d'aquesta obligació legal requereix el tractament de les dades personals de la persona o persones que tinguin la condició de “crídats”

en el procediment, i, en conseqüència, els tractaments de les dades necessàries per a aquesta finalitat seran lícits d'acord amb l'article 6.1.c) de l'RGPD.

Ara bé, en el cas que la persona que sol·licita al Notari l'inici del procediment desconegui les dades de residència de la persona que hagi de ser requerida, el Notari haurà de sol·licitar la informació necessària per efectuar el requeriment personal als registres públics on constin aquestes dades, aquest serà també un tractament lícit d'acord amb l'article 6.1.c) de l'RGPD habilitat per l'article 156 de l'LEC.

Però, a més, existeix també un interès legítim de les persones interessades en la successió per tal que qui tingui la condició de cridat manifesti si accepta o rebutja l'herència per tal de desbloquejar el procediment successori. El tractament de dades que porti a terme el notari, es podrà fonamentar, en aquest cas en l'interès legítim d'un tercer d'acord amb el que estableix l'article 6.1.f) de l'RGPD, sempre que sobre aquests interessos no prevalguin interessos o drets i les llibertats fonamentals de l'interessat, en aquest cas "el cridat", que requereixin de protecció, en especial quan l'interessat sigui un nen.

En aquest cas cal tenir en consideració, a més, el principi de limitació de la finalitat de l'article 5.1.b) de l'RGPD segons el qual les dades personals seran "recogidos con fines determinados, explícitos y legítimos, y no serán tratados ulteriormente de manera incompatible con dichos fines; de acuerdo con el artículo 89, apartado 1, el tratamiento ulterior de los datos personales con fines de archivo en interés público, fines de investigación científica e histórica o fines estadísticos no se considerará incompatible con los fines iniciales («limitación de la finalidad»), de tal manera que la haurà d'existir una compatibilitat de finalitats entre els registres consultats i el tractament portat a terme, en aquest cas, pel notari.

En el cas que el tractament tingui una finalitat diferent a aquella per a la qual ha estat recollida caldrà atendre al que estableix l'article 6.4 de l'RGPD, segons el qual:

"4. Cuando el tratamiento para otro fin distinto de aquel para el que se recogieron los datos personales no esté basado en el consentimiento del interesado o en el Derecho de la Unión o de los Estados miembros que constituya una medida necesaria y proporcional en una sociedad democrática para salvaguardar los objetivos indicados en el artículo 23, apartado 1, el responsable del tratamiento, con objeto de determinar si el tratamiento con otro fin es compatible con el fin para el cual se recogieron inicialmente los datos personales, tendrá en cuenta, entre otras cosas:

- a) cualquier relación entre los fines para los cuales se hayan recogido los datos personales y los fines del tratamiento ulterior previsto;*
- b) el contexto en que se hayan recogido los datos personales, en particular por lo que respecta a la relación entre los interesados y el responsable del tratamiento;*
- c) la naturaleza de los datos personales, en concreto cuando se traten categorías especiales de datos personales, de conformidad con el artículo 9, o datos personales relativos a condenas e infracciones penales, de conformidad con el artículo 10;*
- d) las posibles consecuencias para los interesados del tratamiento ulterior previsto;*
- e) la existencia de garantías adecuadas, que podrán incluir el cifrado o la seudonimización."*

Sobre això, el considerant 50 de l'RGPD disposa que:

*“La base jurídica establecida en el Derecho de la Unión o de los Estados miembros para el tratamiento de datos personales también puede servir de base jurídica para el tratamiento ulterior. Con objeto de determinar si el fin del tratamiento ulterior es compatible con el fin de la recogida inicial de los datos personales, el responsable del tratamiento, tras haber cumplido todos los requisitos para la licitud del tratamiento original, debe tener en cuenta, entre otras cosas, cualquier relación entre estos fines y los fines del tratamiento ulterior previsto, el contexto en el que se recogieron los datos, en particular las expectativas razonables del interesado basadas en su relación con el responsable en cuanto a su uso posterior, la naturaleza de los datos personales, las consecuencias para los interesados del tratamiento ulterior previsto y la existencia de garantías adecuadas tanto en la operación de tratamiento original como en la operación de tratamiento ulterior prevista.
(...)”*

En aquest sentit, malgrat que l'Ordre IRP/435/2009, de 2 d'octubre, per la qual es regulen els fitxers que contenen dades de caràcter personal gestionats per la Secretaria de Seguretat i per la Direcció General de la Policia (...), no prevegi la cessió d'aquestes dades als notaris, això no és obstacle, en principi, per a la seva comunicació. Cal tenir en consideració, a més, que, tret dels fitxers que tinguin finalitats *“de prevención, investigación, detección o enjuiciamiento de infracciones penales, o de ejecución de sanciones penales, incluida la de protección frente a amenazas a la seguridad pública y su prevención”*, (als quals els serà d'aplicació l'antiga LOPD), la resta de tractaments, a l'empara de l'RGPD hauran de constar en el corresponent Registre d'activitats de Tractament (article 31 de l'LOPDGDD), com serien les dades que tenen finalitats administratives.

En el cas que ens ocupa, l'anàlisi conjunt dels criteris establerts a l'article 6.4 de l'RGPD per tal de determinar si la finalitat del tractament ulterior és compatible amb la finalitat per a la qual han estat recollides les dades ens pot portar a concloure que, el cas de les bases de dades policials, es pugui predicar també aquesta compatibilitat.

Així, l'aplicació del criteri de ponderació previst a la lletra b) de l'article 6.4 de l'RGPD *“el contexto en que se hayan recogido los datos personales, en particular por lo que respecta a la relación entre los interesados y el responsable del tratamiento”*, pel que fa les dades per a la identificació de les persones a través del seu document d'identitat, existeix una expectativa raonable, que aquestes dades siguin emprades per a la seva identificació en els procediments administratius o processals en els que siguin part.

A més, les dades que han de ser objecte de tractament són únicament dades identificatives i de residència, per tant, en cap cas es tractaria de categories especials de dades personals, en el sentit que preveu la lletra c) de l'article 6.4 de l'RGPD *“c) la naturaleza de los datos personales, en concreto cuando se traten categorías especiales de datos personales, de conformidad con el artículo 9, o datos personales relativos a condenas e infracciones penales, de conformidad con el artículo 10;”*.

Per altra banda, de l'anàlisi de la lletra d) de l'article 6.4 de l'RGPD *“d) las posibles consecuencias para los interesados del tratamiento ulterior previsto;”*, no es preveuen conseqüències lesives per

als interessats com a resultat d'aquest tractament ulterior de les dades, sinó que, tal com s'ha exposat, amb el corresponent auxili al notari s'està produint un benefici al titular de les dades, ateses les conseqüències que la manca de coneixement de l'expedient pot comportar a la persona cridada, que d'acord amb el procediment previst a l'CCC, podria entendre's requerida mitjançant la publicació d'edictes, amb els efectes que s'entengui que renuncia a l'herència.

Per tant, quan l'accés sigui necessari per a l'exercici de les funcions que atribueix el CCC als notaris es podria considerar una finalitat compatible amb la prevista en els fitxers policials.

Cal tenir present que, en aplicació del principi de minimització de les dades (article 5.1.c) RGPD), les dades personals a què es tingui accés han de limitar-se a aquelles que siguin adequades, pertinents, i limitades a aquelles que siguin estrictament necessàries per donar compliment a la finalitat per s'han sol·licitat.

No obstant això, l'aplicació de l'article 156 de l'LEC habilita al notari a "*dirigirse, en su caso, a los Registros, organismos, Colegios profesionales, entidades y empresas a que se refiere el apartado 3 del artículo 155*", i en aquest sentit seria més respectuós amb la normativa de protecció de dades efectuar la consulta, en primer lloc, a altres registres amb finalitats coincidents amb la del tractament portat a terme pel notari.

Analògicament al que preveu l'article 41.4 de la Llei 39/2015, d'1 d'octubre, del Procediment Administratiu Comú de les Administracions Públiques, que habilita a les Administracions Públiques a "*recabar, mediante consulta a las bases de datos del Instituto Nacional de Estadística, los datos sobre el domicilio del interesado recogidos en el Padrón Municipal, remitidos por las Entidades Locales en aplicación de lo previsto en la Ley 7/1985, de 2 de abril, reguladora de las Bases del Régimen Local*", la consulta a l'Institut Nacional d'Estadística (en endavant INE) de la informació estrictament necessària per efectuar el requeriment al cridat en el procediment objecte de la consulta, apareix com una possible opció idònia per assolir la finalitat pretesa.

L'INE, d'acord amb les funcions que atribueix la Llei 7/1985, de 2 d'abril, Reguladora de les Bases de Règim Local en el seu article 17, a partir de la remissió per part dels ajuntaments de les dades dels seus padrons municipals, porta a terme les funcions de coordinació dels padrons municipals per tal d'evitar errors i duplicitats. Així mateix, l'article 78 del Reglament de Població i Demarcació Territorial de les Entitats Locals (RPDT), atribueix a l'INE la realització d'operacions de control de la precisió dels padrons municipals i l'article 79 li atribueix la competència exclusiva per a la formació dels cens de població.

En el procediment d'actualització i revisió de la informació padronal està prevista la remissió a través de l'INE de la informació "*efectuada por las Oficinas del Registro Civil en cuanto a nacimientos, defunciones y cambios de nombre, de apellidos, de sexo y de nacionalidad, con las limitaciones que imponga su legislación específica, por el Ministerio del Interior en cuanto a expediciones de documentos nacionales de identidad y de tarjetas de residencia y por el Ministerio de Educación y Cultura en cuanto a titulaciones escolares y académicas que expida o reconozca*" (article 63 i 64 RPDT).

En definitiva, l'INE disposa de la informació actualitzada de les dades que consten en tots els padrons municipals (que tenen com a finalitat acreditar la residència i el domicili habitual), i en el

cas que ens ocupa, podria aportar informació sobre les dades de residència de la persona que ha de ser requerida, o, en el seu cas, si aquesta persona ja ha mort.

Cal tenir en consideració, que el mateix RPDT preveu en el seu article 83 que l'INE remetrà a les Comunitats Autònomes i a altres Administracions públiques que ho sol·licitin *“los datos de los distintos padrones sin consentimiento previo del afectado solamente cuando les sean necesarios para el ejercicio de sus respectivas competencias, y exclusivamente para asuntos en los que la residencia o el domicilio sean datos relevantes”* (article 83).

En conseqüència la consulta de la informació padronal que disposa l'INE, garantiria els principis de finalitat i d'exactitud de les dades (article 5.1.d) RGPD), de tal manera que es considera idoni per a la finalitat objecte de la consulta. Això sens perjudici que en el cas que aquesta via no hagi permès localitzar al *“cridat”* el notari pugui adreçar-se a la DGP per a sol·licitar aquesta informació.

D'acord amb les consideracions efectuades en aquest informe en relació amb la consulta plantejada es fan les següents,

Conclusions

La utilització per part dels Notaris de les dades que consten a la Direcció General de Policia, per a efectuar el requeriment previst a l'article 461-12 del CCC es pot adequar a la normativa de protecció de dades.

No obstant això, des del punt de vista de protecció de dades, convindria que la consulta als fitxers policials s'efectués un cop esgotades altres possibilitats de consulta d'altres bases de dades de titularitat pública que tenen una finalitat que s'adequa més amb el tractament objecte de la consulta, com podria ser la base de dades de l'INE.

Barcelona, 27 de setembre de 2019